

Mrazící

2002

aneb

... pěšky stejně jako bez kola...

Mrazící

26. – 28.10. 2002

Tak co jsme to zase vyvedli:

Začnu tím, že se usilovně snažíme, Já a Marcela, nabrat nějaké nové dušičky, abychom obnovili základní kádr H.T. Náhoda a štěstí tomu chtěly, že máme tři. Zatím však nejsou jízdy schopné, počasí na normální výpravu taky není ideální (silný západní vítr, který má zesilovat) a tak uděláme po velmi dlouhé době akci pěší. Aspoň si vyzkoušíme jestli ještě umíme chodit, nebo jestli jsme úplně lemry.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha Hradčanská	0	0	0	0	Chladno, zataženo

Tak kdo to vlastně pojede? Tak Já (Dig), Marcela, (nás znáte) a

Bára,
1. dušička

Eva (Roztomilka) a

Helena (Thermeeset)
dušička třetí.

A kam to? K Báře na chatu. Mělo by to být mezi Kladnem a Berounem a jmenuje se to osada Rujána. Nejbližší víska je Hřebenka. No to teda bude díra! Ale tím líp. Šéfem akce je Bára.

Týden před odjezdem má hotovou přípravu akce. Nutno podotknout, že velmi podrobnou a přesnou, včetně všech jízdních řádů, které bychom eventuálně mohli použít. Pěkné. Ale co je nepěkné - sraz v sobotu v 7.50 na autobusovém nádraží na Hradčanské. Pokud pomíneme ten příšerný čas, je tu místo. Díky zle poškozenému metru musíme jet tramvají a to znamená nejméně 45 minut z Vinohrad. Další půlhodinu bude trvat vstávání a snídání. No to je hnusný!

A jsme tu. Bára a Eva jsou tady taky, akorát Helena prý dorazí později. Právě teď s chutí a ráda prodlévá v tramvaji, která se posunuje krokem. Dobrá. A

už ji vidíme, kterák se prosmekla mezi zábradlím a upaluje k nám. Klid, je čas. Autobus jede až za minutu. Klídek...

Rozloučil se s námi Báry táta posledními instrukcemi a už jedeme. Za okny uhání podzimní krajina, jinak se neděje vůbec nic, co by stálo za záznam. 40 minut krásně uběhlo a vystupujeme.

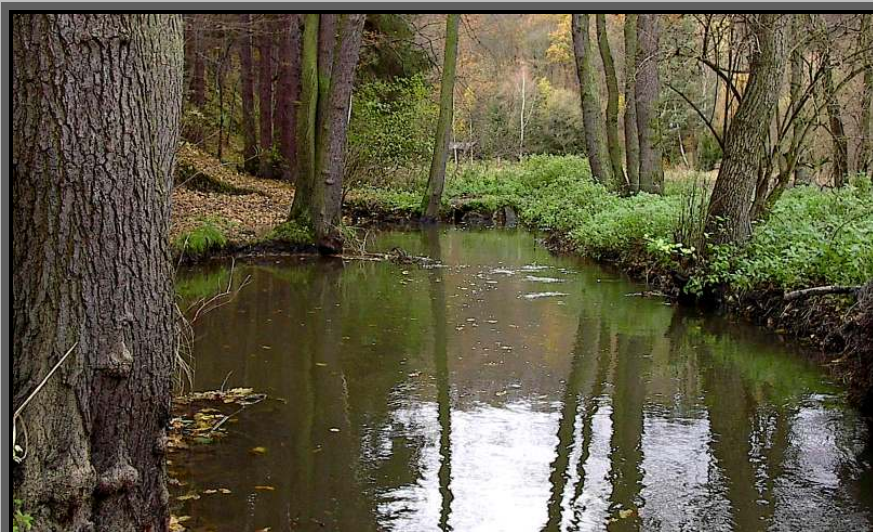
Je pod mrakem a lehce větrno. Od teď má všechno v rukou Bára. Tak například teď neví kudy k cestě na chatu. Jde totiž o to, že sem jezdí sice často, ale autem. No, má to být v údolí, támhle je nějaký terénní zlom a podle všeho sestupuje, tak hajdy tudy. Volba byla správná. Po nějakém čase se Bára našla a bezpečně nás přivedla k hospodě. Ale jen na chvílku zastavila a hned jsme zase pokračovali. Prý to teď není na programu. U chaty jsme za chvílku. Bára odemkla a poslala nás dál.

Otevřeli jsme okenice, pustili dovnitř světlo, zahodili bagáž a ... zjistili, že nejde proud. A to ani když se mu domlouvá a leccos slibuje. No nevádí. Odcházíme na průzkum okolí.

Pořád je pod mrakem a fouká vítr. Naštěstí jsme v údolí a v lese. Tady je dobře. Jdeme a jdeme, přes sedmero hor a údolí a jednu říčku.

Za sedm kilometrů jsme zase v chatě. Proud stále nejde. Zatím si dáme oběd. Bára přivezla guláš, Marcela brambory (vařené, krájené), smíchali jsme to a sežrali.

Dobrá. Uvařili jsme čaj a já s Bárou jdeme do kůlny pro sekerku a připravit nějaké ty špejle. Vrátili jsme se a holky se tvářej nějak divně. Něco provedly. Ale co a komu! Bára zalezla ke stolu a zapojila se do hovoru. Chtěla se napít. Helena pronesla: ňam ňam ňam ňam... V tu chvíli bylo jasné, že v nepořádku je Bářin čaj. Po chvíli na mě Helena signalizovala, že tomu čaji nic není. Ale zloběj ji dál. Nevím jak potom došlo ke sporu mezi Evou a Helenou o to, jestli je nějaký slon bez hlavičky nebo bez nožičky. Obě urputně stojej za svým a snažej se nás do sporu vtáhnout. Do toho Bára tvrdí, že je ten čaj čím dál hnusnější. „Jen pěkně mňamkej. Je moc dobroučekje...“ Pravila Helena. „Já s tebou nemluvim!“ na to Bára. „Já s tebou taky ne“ řekla Helena. „Prosim tě Evo řekni Báře, že má pít...“ „Hele Evo řekni Heleně...“ atd.

Tak to by mohlo stačit. Velím k ústupu do hospody. Pokusíme se zjistit, jestli by přecijen nešlo s tím proudem něco nějak...

V hospodě jsme za okamžik. Ukázalo se však, že vrchní je naprostej tydýt neschopnej vlastní pastvy. Dali jsme si čaj, kolu a já grog.

Odcházíme zpět na chatu. Takže proud nejspíš nepůjde. Kontrolní telefonát. Prý jak jsme dojeli, a není možné, aby proud nešel. Dobrá. Zkusíme zjistit, co se stalo. Našli jsme přívod do chaty a šli po drátech směrem ke zdroji. Vyškrábal jsem se až na vrchol kopce a tam potkal nějakého chataře. S úsměvem mi sdělil, že proud hned tak nepůjde, protože někde dál vichřice strhla sloupy s drátama. No fajn. Nevadí nám, že nebude světlo, ale je nepříjemné, že budeme muset topit v kamínkách dřevíčkama. To znamená celou noc. Ach jo. Dneska bude zkrátka těžká romantika.

Zatopil jsem v kamnech. No to zas bylo. Dřevo připravené u kamen odmítalo hořet a sekera nalezená v kůlně se hodí opravdu na cokoliv. Jen ne na štípání dřeva. Pokusil jsem se jí domluvit pomocí brousku. Ale trpělivost mi došla asi příliš brzy a tak zůstalo jen při eliminaci největších zubů na ostří. Po nezměrném úsilí a nasazení veškeré dobré vůle oheň v kamnech přecijen vzplál.

Tak. Teď ještě zajistit alespoň přibližné světlo na večer. Prohledáváme chatu. Slibujeme si od toho, že najdeme petrolej do lampy nebo svíčky. Nulový úspěch. Svíčky jsou tři, napůl vyhořelé a petroleje ani kapka. Takže to vypadá na zahájení noci se slepicema. Holky dostaly nápad jít do hospody opatřit nějaký zdroj světla. Vrátily se za půl hodiny se čtyřmi velkými svícemi. Tedy dobrá.

Helena s Evou mezi soustavnými potyčkami (opět se rozhořel spor o hlavičku a nožičku)

hrají karty, my rozumnější se válíme. Když se začalo stmívat spustili jsme svíčkové osvětlení a přidali se ke karetním hráčkám.

Hra měla mnoho kol a dohodli jsme se, že až někdo vypadne, uděláme večeři. Dvě kola před koncem pustili elektriku. Hned je svět veselejší. Vypadla Helena. Zůstává otázkou, jestli kvůli večeři nebo jestli opravdu regulérně prohrála.

Večeře. Původně měl bejt oheň a špekáčky. Ale protože fouká silný vítr jsou špekáčky na pánvi.

Po jídle a odpočinku vzaly holky kytary a začaly vyluzovat zvuky. A zvukovaly do 22.06.

Pak Helena prohlásila, že je nepoužitelná

a začala se pošouchovat s Evou. Rozebrali jsme si místa k ležení a slavnostním upadnutím zakončili den.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Osada Rujana	Rychlá chůze	nepočítáno	Cca9	Pomalá chůze	chladno

Ráno 27.10. neděle

Probudil nás mobil. Aha máme vstát. Ale proč? Co to máme... Jo jo už vim. Máme jet autobusem do Berouna a ten pojede v deset. No to se mi ale nechce z toho pelechu!

Zatápím v kamnech, aby bylo na čem uvařit čaj. Místní PB vařič jsme vyřadili, protože vaří pomalu. Marcela připravila snídani, najedli jsme se, nacpali si do kapes a malých příručních zavazadel všechno, co jsme považovali za nezbytné, vypnuli elektriku, kamna mezitím vyhasla sama, zamykáme chatu a vzhůru na zastávku.

Jde se dobře a zvesela. Je pod mrakem a pofukuje vítr. Naštěstí ne tady, protože jsme zalezli mezi barákama, vilkama a stromama. A jsme tu. Za chvíli to pojede. Čekáme a povídáme o všem možném. Dávno minula desátá a autobus nikde. Znovu zkoumáme jízdní řád stažený z Netu, ale vše se zdá být v pořádku. No tak co dál? Je čtvrt na jedenáct. Nu co, jdeme pěšky. Co tomu říká mapa? Zarytě mlčí. Tak dobře. Po silnici do Chyňavy a pak po č.t.z. až do Berouna. Nikdo výrazně neprotestuje, tak jdeme.*

Nejprve z kopce, což je příjemné a pak do nepříjemného stoupání. Jen jsme vystrčili čumák nad horizont, opřel se do nás vítr. Mraky letí nízko nad obzorem a rozhodně není teplo. Naštěstí neprší. V dohledu je Chyňava. A začíná pršet. Jen lehce. Během chůze se bavíme hrou "Kdo jsem". To je takový to, že si jeden myslí osobu nebo nějakou bytost a ostatní otázkami pokládány tak, aby se odpovídalo ano – ne, se snaží zjistit co je zač. Cesta ubíhá docela rychle. Procházíme Chyňavou. No to je teda díra! Sice upravená, ale pořád díra. Odtud půjdeme dál po č.t.z. Hledáme kostel, protože obvykle od kostela vedou značky nebo tam bývají rozcestníky. Ani tady tomu není jinak. Odbočujeme mezi stavení a dál je už jen polní cesta. Do lesa je to asi 500 m otevřenou krajinou a navíc do kopce. Rozpršelo se. Každý si udělal protidešťové opatření podle svých možností a dovedností. Zalezli jsme do lesa a máme tu kontrolní telefonát od Bářiných rodičů. Bára je ujistila, že žijeme, a že výlet je pěkný a to ostatní nestojí za řeč. A jdeme dál. Přišla řada na mě, abych vymyslel osobnost do hry. Tak dobrá. A jdeme a jdeme, holky hádají, ale uhodnout nemůžou. Nejzarputileji se snaží Helena. Po dvou kilometrech, kdy zcela vyčerpala zásobu otázek jsem jí nabídl nápovědu. Chytla se jí a jako osobnost jí vyšla literární postava Ferda Mravenec.

* červená turistická značka

Málem po mně za to skočila. Ale já jsem ji hned na začátku varoval, že to bude úplná ptákovina.

Pokračujeme v cestě přes kopce a údolí, po cestách i bahnem

a už je jasné, že cíl dnešního putování - Koněpruské jeskyně - nemáme. Úplně všichni se těšíme do hospody. Zejména proto, že tam rozhodně nebude pršet, bude tam teplo, napijeme se teplého čaje... Tak představy jsou to nádherné, ale zatím jsme v lese. Beroun je sice blízko, nicméně ze strategických důvodů musíme projít městem na autobusové nádraží, zjistit odjezd nějakého rozumného spoje a teprve potom se věnovat teplu a schnutí.

Vysoko nad námi v korunách stromů to zahučelo a zaprašťelo. Mimo les je asi poněkud větrno. Pásmo stromů končí a jsme ve městě. Je tu otevřený koloniál. Dokupujeme pečivo, protože mým nesmělým dotazem jak jsme na tom s chlebem jsme dospěli k závěru, že ne dvakrát růžově. A jdeme dál.

A už jsme na nádraží. No tady to teda vypadá! Je však pravda, že můžeme být rádi, že to tu vůbec funguje. Celý objekt totiž těsně sousedí s Berouňkou a jak víme, před dvěma měsíci tady byla jedna souvislá vodní hladina, podle místních dva metry nad úroveň asfaltu. Našli jsme nástupiště odkud nám to pojede a přesvědčili se, že jízdní řád zde absolutně nesouhlasí s jízdním řádem staženým z Netu. Po chvíli Marcela odhalila proč. Na Netové verzi je blbý datum. Kdyby byl všední den, nevadilo by to. Ale dneska je neděle a sobotní časy jsou úplně jiné. Jede to v 17.45. To máme na hospodu, oběd a osušení se fůru času.

Přesunuli jsme se do nedalekého lokálu, uvelebili se a chtěli něco teplého na zahřátí. Grog pro mě nebyl problém. Ale holky chtěly čaj a ten tady

nemají. To je slabší. Pokoušejí se o náhradu kafem, džusem a kolou. Všechno jmenované prý bylo hnusné.

Pak nám přinesli jídlo. To bylo, alespoň co se mojí porce týče, dobré. Potom jsme jen tak nezávazně konverzovali do okamžiku, než se Evě povedlo chytit živou mouchu a Helenu napadlo, že ji pomocí jejího dlouhého vlasu osedlají.

Muší rodeo trvalo skoro čtvrt hodiny, ale moucha měla navrch. V jednom okamžiku se vysmekla a byla pryč. Nejspíš teď nějakou dobu bude nenávidět střednědlouhohlavé brunety a dívky s kratšími vlasy barvy pochcané slámy.

Bára zatím masíruje mobil a snaží se z něj dostat informace o odjezdech autobusů z Berouna směrem na Kladno. Vyšel jí tam nějaký v 15.50, ale z nějaké podivné zastávky. Tak jo. Zaplatíme a půjdeme ji najít.

Procházíme Berounem a skutečně zastávek tu mají víc. A podle jízdních řádů prakticky nic nejede na autobusové nádraží. Jak vidno, mají to tu báječně vymyšlené. Zastávku z mobilu jsme nenašli. Ještě se jdeme podívat na nádraží ČD. Né, že bychom chtěli použít vlak. Dobře jsme si všimli, že kolem Bářiny chaty nevedou koleje. Ale před nádražím je prý další zastávka autobusu. Jsme tu. Ano je tady. Opět nám je na prd. Vracíme se na autobusové nádraží. Nachodili jsme po tomhle městě kolem tří kilometrů. Hruža!

Po obloze se pohybuje něco neskutečného, neuvěřitelnou rychlostí. Asi znovu zmoknem. Setmělo se a zvedl se vítr. Má takovou sílu, že žene před sebou lavičku po asfaltu. Naštěstí je tu opuštěná a demontovaná telefonní budka. Nacpali jsme se dovnitř a vyčkávali příjezdu spoje. Neprší sem, netáhne sem, světlo sem nesvítí, no co chtít víc.

Eva s Helenou spolu hovoří němečtinou. To je hatmatilka obsahující německá slova a poněmčtěné české zkomoleniny. Lidi kolem jsou z toho hotoví. Slyšej němčinu a rozuměj česky.

Autobus přijel přesně na čas. Řidič kupodivu při kupování lístků věděl, kam to chceme dojet.

Po nějaké době nás dopravní prostředek dovezl na zastávku Dědkův mlýn. Vystoupili jsme a než jsme se rozkoukali, odjíždějící autobus spolkla tma. Nevadí. Nahmatali jsme cestu a vydali se po ní k chatě.

Asi tu trochu přšelo. Je tu spousta velkých kaluží, které tu při dopoledním průchodu nebyly. Do chaty jsme dorazili v pořádku a relativně brzy. Zatopili jsme a začali připravovat večerní stravu. Šlo o polévky cizí výroby, instantní přípravy.

Holky vypadají nějak ušle. A zaslechl jsem něco ... „ne kytary dnes opravdu ne.“ Tedy jak je ctená libost.

Čteme si z knihy „Pan Kaplan má svou třídu pořád rád.“ Dost dobrý čtení. Po jídle v tom pokračujeme. Před desátou odpadla Helena.

Eva pospává už delší dobu. Bára spí natvrdo a Marcela čte. Po desáté jsme to ukončili a zalezli. Dobrou....

Technická data:

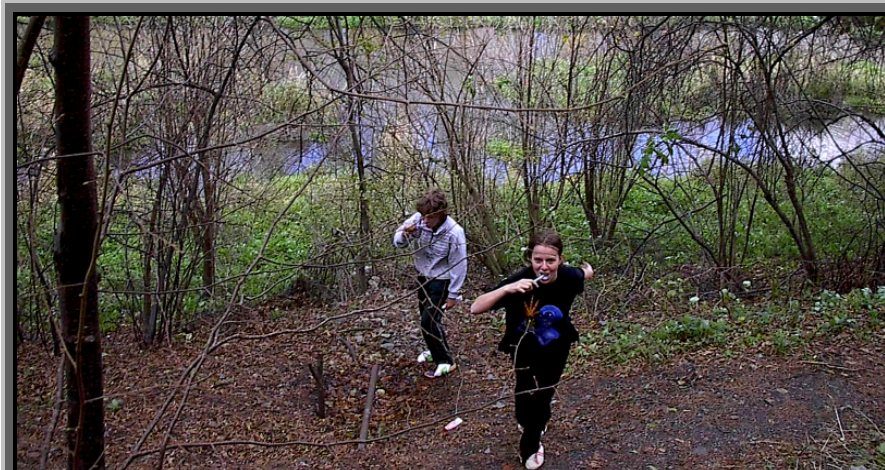
Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Osada Rujana	Rychlá chůze	nepočítáno	Cca16	Pomalá chůze	Chladno,děšť

Ráno 28.10. pondělí

Probouzím se velmi příjemně. Je tu tma a ticho. Přesto cítím, že už je den. Narušuju klid odchodem za roh. Venku je opravdu světlo. A co víc je modro a úplný klid. Po vyřízení akce za rohem co nejrychleji zase zaujímám horizontální

polohu. Přes schodiště, vedle kterého ležím, sem shora dopadá troška světla. Najednou mě přivedla k pozornosti změna osvětlení. To asi některá z holek jde dolů. Vyčkávám. Jakmile se obrys postavy objevil na dosah, vyrazil jsem. Moje ruka bleskově proletěla mezerou mezi schodnicí a zábradlím a jemně, ale nekompromisně uchopila nad kotníkem nohu, která tam stála. Podle záškubu, který jsem ucítil se ta noha lekla. A nejen ona. Lehký úlek nejspíš proběhl i opačným koncem těla. Teprve podle nesouhlasného zamručení jsem zjistil, že držím Evu. Pustil jsem ji a nechal dokončit sestup ze schodů a následný odchod za roh. Po jejím návratu nahore začíná život.

Zatopil jsem a s Marcelou chystáme snídani. Po ní šla Bára a Marcela zjistit jak je to s odjezdem autobusu do Prahy a Eva s Helenou šly spáchat ranní očistu(jako kdyby jim to bylo něco platné)

a v zápětí se vrhají na mytí první várky nádobí. Já jim ohřívám vodu a radím jim.

Po návratu Marcely a Báry si zase čteme. Potom pracujeme na obědě, úklidu, balení a uvádění chaty do původního stavu. Jde to však pomaleji, než jsem čekal.

Autobus jede za 20 minut. Musíme jít. Ale zatím ne všechno je sbaleno.

Vyrazíme. Podle raportu Marcely leží na Hřebence přes silnici vyvrácené betonové sloupy od osvětlení, tedy autobus sem rozhodně neprojde. Musíme tedy až na hlavní. Když půjdeme ostrou chůzí, tak to stíháme. Báře zvoní mobil. Zastavujeme, aby jej mohla bezpečně vyndat z vnitřní kapsy u bundy a položit si tašku, kterou táhne v ruce. Sakra! Nemáme čas! Volá maminka a zajímá ji kde jsme a co děláme a ani trochu jí nevadí, že spěcháme. Bára cosi odsekává, uklízí mobil, bere tašku a pokračuje v chůzi. Zpoždění dělá minutu a půl. Nechávám holky holkama a upaluju na stanici.

Dobíhám na hlavní přesně v okamžiku, kdy autobus opouští zastávku. No krucinál! Jak to? Pokud jde Marcela dobře čas na mobilu, má jet až za tři minuty. Přicházejí holky. Studujeme jízdní řád. No, tak a je to. Dneska už nic nejede. Tak co teď? Než jsem stačil domyslet, zastavilo u nás auto a dva trempíci v něm nabízejí třem z nás odvoz na Kladno. Dobře. Pojede Eva, Bára a Helena. Ty spěchají. Já s Marcelou máme času víc. Auto odjíždí. Tak co my teď? Půjdeme do Unhoště a odtud snad něco pojede. Jdeme a Marcela se pokouší stopovat. Vůbec nedoufám, že by to mohlo vyjít.

Za námi je slyšet motor v otáčkách a pokvíkávání pneumatik. Marcela jen tak nazdarbůh zvedla ruku a otočila se. Velkou rychlostí se k nám blíží něco

nízkého sportovního. Uhýbáme z cesty. Sporták hodil pravý blinkr a začal prudce zpomalovat až úplně zastavil. Za volantem seděl kluk tak kolem třicítky a živě se zajímal odkud a kam a tak. Dohodli jsme se, že nás hodí do Unhoště. Cestou z něj vypadlo, že taky chodí po vandrech a pokusil se nám zjistit spoj na Prahu. Bohužel mu došla baterka v mobilu. Tak nic. Dovezl nás na náměstí a rozloučil se s námi.

Tak. To by bylo. V jízdních řádech na zastávce jsme se dozvěděli, že i spoje na Prahu jsou vzhledem k státnímu svátku velmi řídké. Nejbližší jede za devadesát minut. No co se dá dělat.

Zalezli jsme do hospody, sledovali cvrkot kolem a povídali si o právě končící výpravě. Po půlhodině jsem oknem zahlédl přijíždět autobus tři sta něco. Ten jede určitě do Prahy, do Podolí, do lékárny... Marcela odběhla vyčuchat kdy jede. Vrátila se s tím, že za nedlouho. A tak čekáme a probíráme předpokládané události příštího týdne a výhled na výpravu "Uzavírání cest". Už je čas.

Autobus startoval přesně a za 40 minut jsme na Zličíně. Tím tedy končí další velmi netradiční výprava. Za sebe musím dodat, že se zase pěkně dlouho budu držet svého milého, skvělého, technicky dokonalého, neskonalé krásného a vynikajícího kolečka. Dost hrubě se mě dotkla těžká závislost na místní dopravě a to, že když se přesunujeme pěšky nezajímavým územím, tak to vůbec neodsejpá. Tolik já. Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	běh	nepočítáno	Cca2	Pomalá chůze	Chladno, slunečno

Celková technická data:

Účast

Pět cvaklých...: Marcela, Dig, Bára, Eva a
Helena

Oficiálně
přiznaná
kilometráž

27 km pěšky!

Příště

Uzavírání cest

Trasa výpravy		
Praha Hradčanská		
Hřebenka		
<u>Osada Rujana</u>		
Hřebenka		
Chyňava		
Beroun		
<u>Osada Rujana</u>		
Praha Zličín		

Osoby jejich zkratky a písmo:

Marcela (Mcl), Michal (Msh), Lenka (Lnk), *Dig (Dig)*, *Pavel (Pvl)*, ***Šimon (Smn)***.

© Hell's Tour+ 2002
„DIG“ & „Mcl“
Neprodejné
dig02@volny.cz